

Богдановић Трпаче

БЕОГРАД, СУБОТА, 20 ДЕЦЕМБАР 1941

БР. 3 — ГОД. I

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

НОВ ВЕЛИКИ РАТНИ СУКОБ

Каиро, 18 децембра. — Агенција Рајтер службено саопштава:

Афричко племе Јамба-Јамба, које живи у непроходним јужноафричким прашумама, објавило је јуче рат Јапану. Прилазак ових сјајних јужноафричких ратника на страну енглеско-америчких савезничких снага претставља за Јапан врло озбиљну опасност, која може довести и до његовог пораза.

Поглавар племена Јамба-Јамба наредио је општу мобилизацију. Продукција оружја силно је појачана. Уместо 5, колико су до сада производили, од сада ће дневно ово племе произвести преко 10 ратних каменних сикира.

УТВРЂИВАЊЕ ТУНГУЗИЈЕ

Како «Правда» јавља, почело је утврђивање Тунгузије на најмодернији начин. Тунгузија има неограничено велика предимства над осталим пределима Совјета. Она је велика као две Француске, настањена је са 283 становника, према томе необично је лака исхрана. У овом пределу врло добро успева снег и лед, првокласног квалитета. За време мразева сама природа фабрицира у снегу врло лепе кристале и тиме даје земљи чаробну слику. Преко лета у Тунгузији има и воде.

Сви досадањи бункери од бетона и гвожђа су лук и вода према овим модерним бункерима од леда. Једина им је мана што се лети истопе, али ми ћемо већ и томе доскочити, као што смо и досада многим невољама доскочили.

ПОСЛЕ КАТАСТРОФЕ «МАРКСА», «ОКТОБАРСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ» И «МОЛОТОВА» И «СТАЉИНА» ЗАРОБЉЕН

Москва, децембра

После немилостиво догађаја са потапањем наших непобедивих бродова «Маркса», «Октобарске револуције» и «Молова», наш велики брод «Стаљин» нису успели Немци да потопе, него су га Финци заробили. Али опет нису успели ни они празног да га заробе, него са посадом од 6000 војника. Добро смо им подвалили, то је наш специјалитет. Кад не можемо нешто да бранимо, ми непријатељу утрпачемо у руке, па нека он бије главу, шта ће и како ће.

Колунални проблеми

КАКО ДА УКРАСИМО БЕОГРАД

У жељи да помогне београдску општину у њеном настојању да Београд украси споменицима, «Друштво пријатеља Енглеске» предложило је да се Енглеској подигне споменик захвалности, по угледу на онај који је на Калимегдану подигнут Француској.

Наш цртач поднео је жирију пројект овог споменика, који горе доносимо.

Нове гаранције Стаљину

Лондон, децембра. — Министар-претседник г. Черчил упутио је ново писмо са гаранцијама другу Стаљину. У овом писму г. Черчил гарантује Стаљину да ће му, ако буде морао да бежи, обезбедити бесплатан стан и храну у Лондону.

Уредништво и Администрација,
Београд, Б. Вашингтона 12.

ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

Претплату прима Ген. агентура за
продају новина и часописа, Бео-
град, Влајковићева 8.

ПРОМЕНЕ У РАТНОМ САВЕТУ ПРИ БИВШОЈ ЈУГОСЛОВЕНСКОЈ ВЛАДИ У ЛОНДОНУ

Лондон, децембра. — Рајтер јавља: За новог члана ратног савета при бившој југословенској влади у Лондону наименована је г-ђа Симовић. Пошто њен муж није успео да се пласира као војсковођа, Енглези се надају да ће г-ђа Симовић моћи да на овом пољу испољи велики таленат, и већ рачунају с тим да је наименују за војног инструктора једног људодерског црначког племена.

ВРЛО ВАЖНЕ ВЕСТИ

На овоме месту требало је да буде објављен један врло смешан виц, који је написао наш сарадник г. Суплентић, иначе професор по занимању. Г. Суплентић имао је да тај виц донесе у штампарију, а да успут баца писмо упућено својој жени у поштанско сандуче. Али, професор као професор, г. Суплентић је виц бацао у сандуче, а писмо — намењено госпођи — донео у штампарију.

Ако пролазници примете да у једном поштанском сандучету нешто клопара, нека знају да је то оно сандуче у које је г. Суплентић бацао свој виц, који је толико смешан, да се и само поштанско сандуче смеје.

КАД СУ СЕ ЕНГЛЕСКИ ЛОРДОВИ ОЗБИЉНО У ОВОМ РАТУ НАЉУТИЛИ

Кад је пре десетину година прошла Европом економска криза, као циклон потресла државе и градове, бацила милионе у беду и глад, енглески лордови ни прстом да мрдну. Нема шта, јаки живци.

И чудили се људи:

— Море, каква криза, то је опет нечија измишљотина и пропаганда.

Избио је рат са Пољском.

— Па где је та Пољска? Негде на истоку? Баш интересно. Али ми ћемо јој помоћи. Нека се ништа не брине. Гаранцију јој дајемо.

Кад је Данска окупирана, дигли се лордови:

— Шта? Данска? Немогуће. Па зар Немци не знају да смо ми сваки дан добијали из Данске свежу сланину, путер и јаја за наш «Breakfast». Па шта ћемо до ручковати? То је страшно, дрско. То је... То је... Ах, то већ прелазе све границе.

И од тог доба енглески лордови изгубише живце.

ОНИ НИЈЕ ВИДИЛИ НИШТА НЕДЕЉЕ

Откривање важне дипломатске преписке између САД и једне средњо-америчке земље

Њујорк, децембра. — (Од нашег специјалног дописника).

Ваш дописник имао је данас прилику да види важну преписку између Сједињених Америчких Држава и једне мале земље у Средњој Америци, поводом тражења САД да јој све земље западне хемисфере упуте најхитније сву могућу помоћ у ратном материјалу. Та дипломатска преписка изгледа овако:

„Господине председниче! Влада Сједињених Америчких држава има част да Вас замоли да јој најхитније доставите сав ратни материјал који можете одвојити. Овај ратни материјал Савезна Влада употребитиће за одбрану целе западне хемисфере, па према томе и за одбрану Ваше земље, којој имамо част да се обратимо за ову помоћ.

Нарочито молимо да нам упутите све расположиве тенкове (борна кола), пошто наша продукција још не задовољава потребе.

Изволите, господине председниче... (и т.д.)

За Владу САД“
(потпис нечитак)

ОДГОВОР:

„Господине председниче С.А.Д.,

У вези Ваше уважене ноте, извештавамо да Вам можемо ставити на расположење једну четвртину наших тенкова. Надамо се да ће Вам корисно послужити. Изволите...“ (и т.д.)

НОВА НОТА:

„Господине председниче, Четвртина броја Ваших тенкова недовољна нам је. Молимо за већу количину, јер су ти тенкови потребни за... (и т.д... и т.д.).

ОДГОВОР:

„Господине председниче, У вези Ваше уважене ноте, извештавамо Вас да је влада одлучила да Савезној Влади стави на расположење половину својих тенкова. Телеграфишите да ли Вам је то довољно.

Изволите“...

ТЕЛЕГРАМ:

Недовољно. Шаљите више.

ОДГОВОР (ТЕЛЕГРАМ):

Одлучено да вам се пошаље три четвртине од укупног броја тенкова.

ТЕЛЕГРАМ:

Недовољно. Шаљите више.

ОДГОВОР:

„Господине председниче, Ценећи Ваш рад на одбрани западне хемисфере, решили смо да Вам ставимо на расположење све наше тенкове. Надајмо се да ће они корисно послужити одбрани Америке.

Изволите, г. председниче (и т.д.)

ТЕЛЕГРАМ:

Сјајно! Шаљите их одмах. Јавите колико их имате.

ОДГОВОР:

Оклопне трупе наше земље састоје се из четири тенка, модел 1917 године.

ВАШИНГТОНСКИ РАЗГОВОРИ

— Па овај, шта мислиш о Јалану!

— Да смо нешто мислили, не би га изазивали... Сад је касно!..

Време данас

Непромењено

Србија: Време се ни ове недеље није променило. Повољни ветрови разгоне и оно мало облака ако се где-где појаве. Време ће се још више пролепшати.

Иностранство: Нове снажне буре на свим океанима, које претстављају праву опасност за све енглеске и америчке бродове.

(Прогнозу времена за идућу недељу објавићемо идуће недеље).

Наша пошта

Папучићима: — Таман сте мислили да више никада нећете доћи под папуче својих љубљених женица, кад оно — на ђавола — поново дозволише продају папуча. Бог нек вам је у помоћ!

Дирису: — Прочитали смо у новинама вашу изјаву, којом покушавате да укратко ликвидирате аферу Кукић. Заборавили сте при том само једно: у Шпанији постоји народна пословица која гласи: »Потковица која звеће — нема клинца.«

Страхињи Јањићу: — Аман, пошаљите већ једном и за Београд пелцер од те ваше дреноваче. Ваљда би то помогло да се и овде најзад стане на пут »црној берзи«.

Вицеви с бривдом

— Ово је мој предак Никола пл. Гринфелд, који је 1527 године погинуо у Мохачкој битци.

— Видео сам га већ.. прошле недеље био је у једној антикварници.

— Милостива, из болнице јављају да је милостиви господин настрадао у аутомобилској несрећи и да му је ампутирана лева нога...

— Телефонирајте одмах обућару да уместо нарученог пара изрази само десну ципелу?

— Ви сте вредан човек, рече један своје суседу, преклане начинили сте и додали вашој кући три собе и кујну; лане сте додали још две собе и шупу, а ове године изгледа да сте се зауставили.

— Не, ове године сам додао интабулацију.

— Немојте очајавати, каже управник казненог завода новом робљању. Овде ће вам се дати прилика да радите неки занат који најбоље знате.

— Врло добро. Нисам знао да и овде може да се краде.

— Железничка пруга проћи ће кроз средину ваше куће.

— И ви мислите да ћу ја устајати да отварам врата свима возовима.

Жена: — Кажи ми, молим те, зашто приређујеш вечеру у хотелу, а не код куће?

Муж: — Врло једноставно, драга моја, кад ми буде досадно, моћи ћу да одем кући.

Мали одрпанко проси: — Молим вас, дајте ми неки динар, господине.

— Јеси ли гладан?

— Нисам, али мој тата је жедан.

— Ја те толико волим, драга моја, каже муж жени, да бих желео да све болести који би ти имала узем на себе: бол зуба, бол у стомаку...

— А ако буде суђено да останем удовица?

— и то бих узео на себе: остао бих удовац место тебе...

— Дакле, госпођице, вечерас у осам код Та-те...

— Код тате? Значи ви ме просите?

— Не, него да се састанемо на ћошку код Та-те!..

Скупили се гости код попа на славу. Кмет хтео да наздрави домаћину, па рукавом од гуњца закаче чашу с вином и проспе.

— Добро је, добро! Ту је срећа, где се вино пролива, тешко га поп.

Док су тако разговарали, попов синчић отрчи у подрум те на највећем бурету одарне славину. Затим се врати међу госте и викну још с врата:

— Тата, тата, да видиш колика је срећа у нашем подруму!

— Шта претставља ова слика: излазак или залазак сунца?

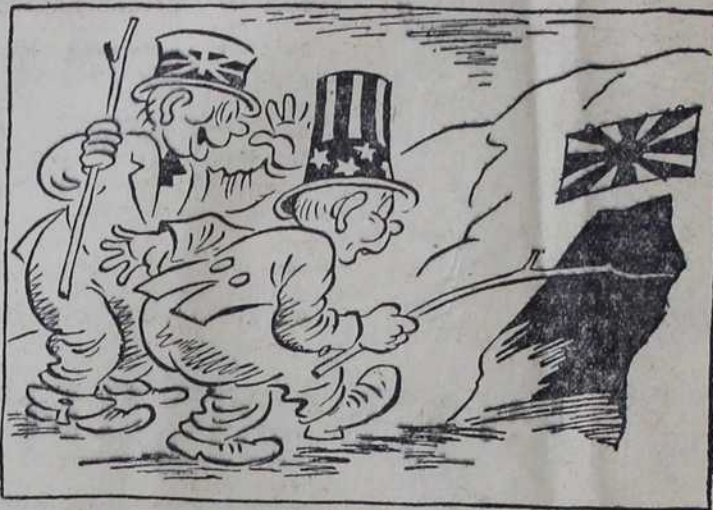
— Залазак.

— По чему ти то видиш?

— Ни по чему, на слици, али знам сликара. Тај никад не устаје пре једанаест часова.

НАРОДНЕ ПОСЛОВИЦЕ У СЛИЦИ

..ТЕРАЛИ ЛИСИЦУ ...

...а истерали вука

— Драги мој, ти си леп човек, али каква штета што ти је нос тако искривљен! каже боксеру његова жена.

— А, не мари то ништа, ја сам још млад и моја каријера није завршена, па се надам, да ће ми га други ударац исправити.

— И ја тако мислим...

— Па шта је то с вама, Мари? Зар не чујете да звоним читавих пет минута?

— Госпођа има право, али ја сам три године била телефонисткиња а неке навике се не губе лако.

— Кажу да је ракија више убила људи него Наполеонова војска.

— Може бити... али ја ипак више волим ракију.

— Коју заједничку одлику имају сви класици?

— Сви су мртви.

Један стари стриц, када је био на смрти, позва све своје синовце и рече им:

— Ви сте сви ваљани младићи? Је ли тако?

— Разуме се стрице!

— Ви сви имате добро срце и милосрдни сте, јелда?

— Дабома, одговорише они у глас.

— Е, то ми се допада. Умрећу миран, а своју имовину ћу завештати сиротњини.

— Јуче сам те видела на чамцу са Вељом. Како сте се провели?

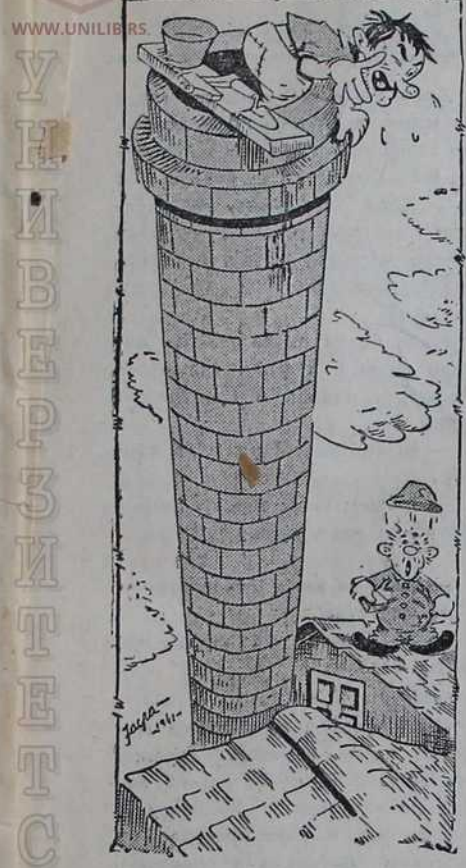
— Не питај. Он се тако понашао, да се више никад нећу с њим возити на језеру.

— Шта је радио?

— Цело време је само веслао.

— Ко је овде газда?

— Ја! Моја је жена умрла.

— Хеј, друже, погледај, молим те, шта ми је упало у око!

Вицеви без брџе

— Ви сте онај песник који женска уста упоређује са ружиним пупољком?
 — Да. Ја сам.
 — Дозволите да вам приметим да сте се јако преварили. Ружин пупољак је обично затворен.

◆◆◆
 Учитељ пита једног ђака:
 — Шта је твој тата?
 — Мој тата је кројач.
 — Добро. Твој тата прими да шије три пара одела по три сто динара, колико ће добити за сва три пара?
 — Ништа неће добити.
 — Како ништа?
 — Па тако, мој тата увек шије на вересију.
 — Али рецимо кад би добио?
 — Онда би у најбољем случају добио половину.

◆◆◆
 — Ах, страшно сам забринута, жали се госпођа Мица својој пријатељици, муж ми је постао много расејан.
 — А по чему си то приметила:
 — Јуче кад је попио кафу коју сам му донела, оставио је три динара на таџни.
 — Није то тако страшно, умиривала ју је пријатељица.
 — А кад је полазио придржала сам му капут, а он ми је тужно динар у руку.
 — Ни то није страшно.
 — Али јутрос кад је устао с кревета, оставио је педесет динара на ноћном столу.
 — Е, то је већ нешто друго.
 — Да! али тачно у осам сати!.

◆◆◆
 — Господине, тата ме је послао да вас питам хоћете ли да му вратите његов точак.
 — Зар твој тата не може да уради као ја: да узамји један?

◆◆◆
 — Госпођице Маро, ја вас волим! Клечим на коленима пред вама! Ја сам ваш роб!
 — Добро, добро, онда ћу према вама поступати као према робу: поклањам вам слободу.

◆◆◆
 — Питајте мога мужа шта жели за ручак. Ја с њиме не говорим.
 — Ја, госпођо... не говорим ни ја с њим.

◆◆◆
 — Шта мислите о разводу брака, госпођице Грета?
 — Зашто питате?
 — Зато што бих хтео да вас запросим.

◆◆◆
 Поповић је јако болестан и један пријатељ који је дошао да га посети пита га:
 — Је ли долазио лекар?
 — Мој није, али мало час дошао је лекар код мога суседа који болује од исте болести.
 — Па хоће ли и код тебе доћи?
 — Није потребно. Ја сам направио отвор у зиду, па сам врло добро чуо све што му је саветовао да ради.

◆◆◆
 У кафани жали се један човек.
 — Замисли, лекар ми је дозволио да пијем само по једну чашу вина после сваког обеда.
 — Па шта радиш?
 — Па уздржавам се, али је несрећа у томе, што никако немогу да једем више од четрнаест пута дневно.

— Мој син капетан, доћи ће за који дан. Сад је реконвалесцент.
 — Пази, пази, како он брзо напредује

◆◆◆
 Џим и Џон путују са својом дружином по Дивљем Западу. Хоће и они да оснују нову варош!
 На првом починку каже Џим Џону:
 — Чуди ме, што смо собом повели и непотребне људе. Немамо довољно ни хране, ни материјала за све...
 — Па сви ће они бити потребни, Џиме.
 — Неће Џоне. Погледајте оног погуреног старца, који се једва држи на ногама и никако не може да нас стигне!...
 — Мој деда!... Па он ће нам бити потребан да оснујемо гробље.

◆◆◆
 Жена: — Хвала Богу, кад се завршише и ти избори! Па, иако си пропао, главно је да си одједанпут одвезао.
 Муж (пропали кандидат): — Како одвезао? Дупло сам везан! До идућих избора морам да се одвезујем код банке за изборни дуг.

◆◆◆
 — Ви, г. докторе, кажете да је мој муж потпуно излечен? Али видите да он неће сад да пође са мном!
 — Па то вам је најбољи доказ госпођо, да он више није луд!

◆◆◆
 — Куда јурите тако?
 — Хоћу да спречим тучу између два човека!
 — Између два човека?
 — Између мене и мог гоиноца.

◆◆◆
 У суду се суди некој разбојничкој банди. Претседник изриче пресуду по којој се вођа банде осуђује на вечиту робију.
 — А какву ћемо казну за саучеснике? пита претседник на уво једног свог колегу.
 — Десет година мање, промрмља овај и настави да дрема.

◆◆◆
 — Хтео бих да платим порезу у природи.
 — А шта сте по занимању?
 — ...Боксер!

◆◆◆
 Жена: — После смрти, веле, душа иде у какву животињу.
 Муж: — Онда ти није потребно да умреш.
 — Како? Зар мој спасилац до вас није дошао на плажу? упита једна дама.
 — Шта! Зар не знате, госпођице? Па морали су га одвести у болницу.
 — А зашто, кад се јуче одлично осећао и носио ме на рукама као да сам перо?
 — Да, осећао се одлично, али га је у том тренутку видела његова жена, па га је удесила за врбицу.

◆◆◆
 — Дакле, ти и Мица сте срећни брачни пар!
 — То јест, она је срећна, а ја сам ожењен.

◆◆◆
 Жена: — Рекао си ми да идеш на свеж ваздух, а сад видим да долазиш из крчме.
 — Па ми смо отворили све прозоре.

КАФАНСКИ РАЗГОВОРИ

— Па шта ти мислиш о овоме у »Дирису«!
 — Ништа. Омаслили се људи машћу, па могу да омасне и конопац.

Сигурна „заштита“

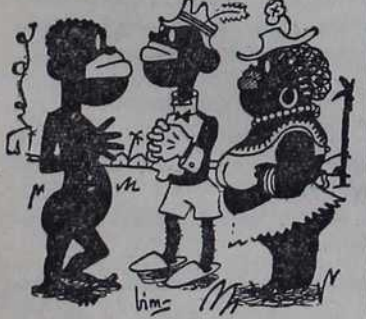
— Напред, друже, не бој се. Ја стојим иза тебе.

Поезија и проза

Жена: — Овде је толико лепо, да бих ту могла вечно остати.
 Муж: — Па, остани...

Из црног царства

— Зашто си без одела!
 — Ја сам сада у жалости.

Но је расејанији

— Забога, г. колега, како се можете купати без костима!

ВЕНЧАЊА

Нови младежи

У Вестминстерској Катедрали у Лондону, кантерберијски надбискуп венчао је г. Соса, из Москве, са г-цом Вини, из Лондона. Наше честитање!

Главни уредник: Светомир Стојановић.
 Уредник за илустрације: Теодор Домћ.
 Власник и издавач: Светомир Стојановић.
 Уредништво: Београд, Ђ. Вашингтона 12/III.
 Штампара: Штампарија »Дуги«, Београд.

Украдени вищевци

Због прављења нереда на улици, млади богаташки син провео је један дан у затвору.

— Било је врло неугодно тамо, прича он оцу. За јело су нам дали само хлеба.

— Треба да будеш поносан, каже му отац. То ти је први поједени хлеб у животу који су сам заслужио.

— Кога је рода јаје?

— Молим, господине, то може да се зна тек кад се из њега излеже пиле.

»Од рођења па до гроба најлепше је ђачко доба«. Имао је пуно права када је то казао, један наш песник. Доба, потпуно наивних и веселих догађаја. То је време, које је, верујем, сваком у најпријатнијој успомени остало.

Један познати политичар још у почетку свог школовања био је одвојен од својих родитеља. Најпре је становао код једног пензионера, а затим, када је пошао већ у гимназију и постао старији, узео је једну собу на периферији Букурешта, и становао као самац.

Прошао је први, а он још на беше добио новац од куће. Зато седе и написа оцу писмо:

— Драги оче! Не доспевам од учења да ти пишем. Пошаљи ми пет стотина леја. Доскора више! Твој син.

— Драги сине, — одговорио му отац — ни ја немам времена. Шаљем ти за то само две стотине. Наскоро мањел!

— Драга, пре но што вас пољубим, хоћете ли ми рећи искрено да ли имате грип?

— Мицо, да ли ово дивно сунце каже штогод?

— Да, данас је одлично време за сушење рубља.

— Ево, попијте једну чашицу за моје здравље.

— Ви изгледате врло рђаво, па би требало да попијем неколико чашица.

Жена: — Нека те ђаво носи!

Муж: — Видиш, ја сам много боли од тебе... Ја желим да те добри Бог што пре узмз.

— Јели истина, господине докторе, да болесници од ове болести често умиру?

— Не, само једанпут!

Трансформирање једног наслова

Уздуж и попреко

Дођу учитељу изненада гости на испит, а он није имао довољно столице. У први мах му је било непријатно, али се брзо сетио: — Деде, ти Милане, рече једном одраслом ученику, привуци ближе магарећу клупу, нека поседају господа!

Један човек после поноћи долази пијан у кафану, тражи телефонски именик и претура по њему.

— Шта тражите? упита га келнер.

— Тражим своју адресу, да бих могао да идем кући.

— Шта! Ви нисте још ништа читали од Гетеа?

— Не! Зашто да се журим кад је он бесмртан!

Неки неверни муж добија љубавна писма од своје драгана. На великој је муци, јер не зна где да их сакрије. Жена му је љубоморна и увек претура по његовим фијокама и џеповима. Очајан, пожали се он једном пријатељу.

— Ствар је доста тешка, рече му овај. Али има један начин сакриј писма у кошуље које немају дугмади. Жена их тамо неће никада тражити.

— Баш је страшно на опери. Више волим драму. Кад на драми спавам, не смета ми бар музика.

Мало хијенче доноси једну кост својој мајци.

— Је ли ову кост видео твој отац? упита га она.

— Јесте.

— Онда можеш да је бациш. Нема више шта на њој да се поједе.

Винарски трговац се захваљује уреднику једног дневног листа:

— Ви сте у своје листу похвалили моје добро вино. Одлучио сам да вам пошаљем једно аковче, у знак благодарности.

— А не, одговори му уредник, немојте се трудити: ја пијем само добра вина, којима нису потребне новинарске похвале.

ИЗГУБЉЕНИ СИН

— Мој син ме баца у велику бригу... он има срца, има обзира... добар јел!

— Хм, заиста, рђаво ће завршити.

Равалови доживљаји

РАВАЛО И МУЗИКА

УМЕТНИЧКА СЛИКА

Написао: Д. Станић

(Сала сликарске изложбе. Види се један женски акт спреда, који посматрају Лала и још један посетилац изложбе).

Лала (у зимском капуту са торбицом преко рамена. Посматра је слику са прикривеним задовољством, а када је присутном пао у очи тргао се и почео мрштити). — Каква ли је ова белосветска што се дала овако гола намолвати и изложити пред цели народ? Та то је срамота!

Посетилац: — Није то ништа, домаћине.

Лала: — Та како није ништа. Такве брезобразлуке износити овдекана пред мушко и женско. Та то би ја заоранио.

Посет.: — Вама то као квари очи?

Лала: — Немојте се ви само спрдати молићу вас лепо. Ја сам човек, и домаћин.

Посет.: — Молим, молим. Извините, али нисам имао намеру да вас вређам, пријатељу.

Лала: — Него ја вама само то кажем: Нека они фале Бога да ја нисам случајно довео овдекана и моју јединицу-ћерку. Е, не био ја Панта из Баната ако не би онда таки сву ову голотињу исекао са мојом брицом.

Посет.: — О-хо! А ви имате кћер?

Лала: — Јест, имам. И моја је ћерка изображена и воспитана девојка.

Посет.: — Сигурно је ишла у школу?

Лала: — Па да. Летос је свршила матуру. Па сада ето треба да иде и овдекана на велике чколе, па смо зато и дошли ја и моја Соса до Београда.

Посет.: — То је, богами, лепо од вас.

Лала: — Али, право да вам кажем, некако ми и није баш у вољи да ми дете долази овдека у велику варош где има свакојаке бестидности. Ето ко овдекана (покаже на слику). Ја сам слуш'о за ове изложбе и вашаре, али за овако шта не знам.

Посет.: — Ви сте донекле у праву, домаћине, али што се тиче ове слике, то не.

Лала: — Та, манте се.

Посет.: — Све зависи од тога каквим се то очима гледа (показује на слику).

Лала: — Ја је гледам мојим здравим очима.

Посет.: — Овако шта треба гледати уметничким очима.

Лала: — Шта ће ми уметнуте очи, кад нисам хорав? Богу фала.

Посет.: — Не разумете ме. Хтео сам вам рећи да на ову слику треба гледати са уметничке, са лепе стране.

Лала: — Ја је видим с ове стране, а од позади је нисам загледао а и не желим!

Посет.: — Опет ме не разумете.

Лала: — Та како вас не разумем?

Посет.: — Ово је један уметнички акт.

Лала: — Каква сад испале акт?! Та идите у першун! Шта ми и овдекана спомињете акта. Мало имам на суду посла с њима.

Посет.: — Е, што се разумемо. Чуди ме откуд ви, домаћине, на овој изложби кад немате појма о уметности. То је уметничка слика.

Лала (Као да се нечег сетио): — Казали сте, уметничка слика?!

Посет.: — Јесте, то је права уметничка слика.

Лала: — Та немојте диванџити. Откуд то може бити уметничка слика.

Посет.: — Ви сте, изгледа ипак чули за уметничку слику?

Лала: — Да вас не лажем, и јесам. Али је сад први пут видим.

Посет.: — А од кога сте за њу чули?

Лала: — Та ман'те ме молим вас. То не могу ни да вам кажем.

Посет.: — Зашто не?

Лала: — Па да вам кажем баш кад 'оћете.

Посет.: — Интересује ме.

Лала: — Па ето казаћу вам кад се већ и онако нема куд. Моја јединица Перса, знате — о во имја оца! — никако да ме се окани и фурт тражи од мене моју уметничку слику. Вели, једног дана можеш и умрети, бабо — не дај Боже, — а таки би ми била жеља да ми једна твоја права уметничка слика догод сам жива буде пред очима да те никада не заборавим...

Посет.: — Е, па —

Лала: — ...јер, знате, она ме јако воли...

Посет.: — Да, то се види.

Лала: — (плаче) — ...А ја, отац, појма, верујте ми, нисам имао како изгледа та уметничка слика... (вади марамицу из џепа и брише сузе).

Посет.: — Смирите се.

Лала: — ...И како је она, дете моје, тако шта могла од мене тражити. Нек јој добри Бог опрости грехе.

Посет.: — Али то није ништа, домаћине. Умености је све допуштено.

Лала: — Та шта велите?

Посет.: — Такве слике спадају у модерно сликарство, и није никакво чудо што је ваша кћи, као модерна и образована девојка, захтевала од вас вашу уметничку слику.

Лала: — О, о во имја оца. Та

ви ћете ме потпуно распаметити.

Посет.: — Нема шта ту много да мислите, него дајте да вам се изради једна ваша оваква уметничка слика.

Лала: — Та то ја нећу.

Посет.: — (салеће га) — То би јој била најлепша успомена на вас.

Лала: — Не знам просто шта сад да радим. А волим је, волим и ништа јој, јединици мојој не би могао нажао учинити.

Посет.: — Онда треба да јој испуните ту њену жељу, која је сасвим умесна.

Лала: — О, о! — Та ипак ви сте у праву. Ја сам прост паор и не могу таке модерне ствари да појмим. А она је добро дете, па не би ваљда од оца тражила нешто брезобразно и што нема смисла?

Посет.: — Па разуме се.

Лала: — (погледа на слику) — Нека ме извине ова уметничка женска, кисти, што сам је вређао. Сигурно је и то нека модерно воспитана дама — кад нема стида. А јел' те, молићу лепо, који је тај сликар што је ову израђивао?

Посет.: — Овде пише.

Лала: — Молићу вас лепо. Ситно је за мене.

Посет.: — Ово је рад Јелене Јовановић-Бреберин.

Лала: — Па зар је ово берберска изложба?!

Посет.: — (смеје се) — Није берберин, него Бре-бе-рин. То је једна млада сликарка.

Лала: — (заголицан) — А, тако. Извините ме, и не чујем баш најбоље. А ко би знао ди је њен квартиљ?

Посет.: — Овде пише... Теразије 120, I спрат.

Лала: — Кад бисте ми хтели то записати, да ми се нађе.

Посет.: — Зашто не, зашто не.

Лала: — Молићу вас.

Посет.: — Ви сте бар наш човек.

Лала: — Та како не би био.

Посет.: — (забележио је) — Изволите, домаћине.

Лала: — Е, баш вам фала. И извините ме ако је што било.

Посет.: — Ништа, ништа.

Лала: — Е, па збогом (пође).

Посет.: — Збогом, пријатно. Сигурно ћете одмах тамо?

Лала: — Е, па знате, мораћу прво да се нађем са мојом Сосом.

Посет.: — Шта ће вам, човече, жена?

Лала: — Е, па знате, како је, ја сам човек старинскога кова и било би ми, то јако срамотско да се скидам насамо пред странском женском.

Посет.: — Ја, ја...

Лала: — А и то, да се не мора... Него њојзи за љубав, мојој Перси...

(Да ли је Лала истину рекао да ће сликарку посетити заједно са својом женом Сосом или сам, неке ће од вас жена можда поверовати, а неке можда неће. Али за сигурно обавештење нека се обрате „Цвијети Зузорић“).

СПОРТСКИ СВЕТ

Где, жено, новине пишу и о мени!

— Како то!
— Лепо. У новинама стоји да је утакмици БСК—Ск. 1913 присуствовало 6.000 гледалаца, а ја сам био међу њима.

— Господине, ја сам страсан скупљач потписа знаменитих аутомобилских асова. Пошто сте ви победник у овој трци, молим вас за аутограм.

НОВАЈЛИЈА НА НОГОМЕТНОЈ УТАКМИЦИ

Гостује један страни клуб. Игра против Бска. На трибинама гужва. Час аплаузи, час протести. Навијачи се узбуђују. »Неутрални« мирно посматрају игру.

Један навијач промукло дречи:

— Офсајд, офсајд!
Његова примедба не наилази на одјек.

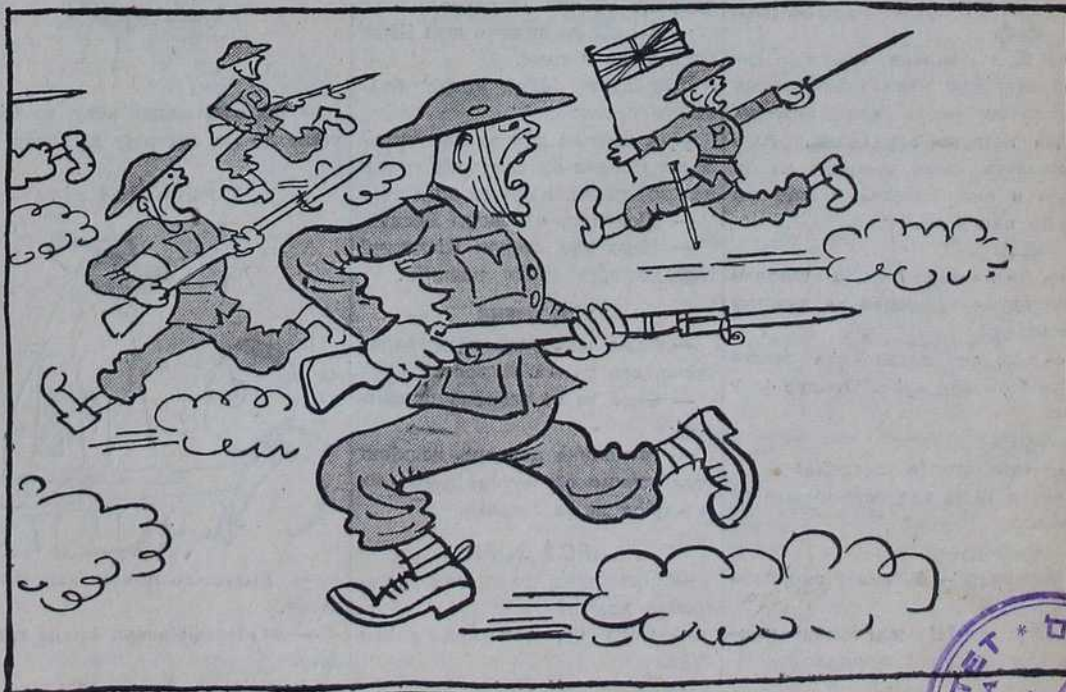
Узбуђен, он хвата за руку једног гледаоца који седи поред њега и мирно посматра ток игре:

— Био је офсајд!, виче. Зар не?... И ви сте морали то видети. Јелте да је био офсајд?

— Извините, одговара мирно упитани, али ја збиља не знам ко је био. Ја, знате, не познајем ове стране играче.

Како мали Персица замишља:

Енглеску „Нон-стоп“ офанзиву

ВИШЕВИ тсани макавала

— Да нисте можда приметили једну тениску лопту!

У филмском атељеу

— Овај није читао сценарио! Требао је најпре ноге да му поједи!

ПОУКА ИЗ ФРАНЦУСКОГ ЈЕЗИКА

Бивши београдски лорд-мер Милутин Петровић дрема у наслоњачи после доброг ручка, у кући једнога свог одличног пријатеља.

Мала домаћинова ћерка седи за то време за столом и ради задатак из француског језика. Одједном, застала па мисли. Не зна да ли је у француском реч „срце“ мушког или женског рода. То је увек најтеже, тај проклет члан ле и ла! Окреће се за то госту, који је још помало будан, па га тихо пита:

— Је ли, чикр, да ли се каже л кер или да кер?

— А чика-Милутин, онако дремован, одговара:

— Ли-кер!

— Е, комшинице, заиста је диван овај наш нови зубни лекар. Данас ми је извукао забуну један потпуно здрав зуб. Али, замислите само, ишчупао ми је онда и онај болесни и није ми за то ништа наплатио.

— Да ли овде станује господин претседник Друштва за заштиту животиња?

— Да, али данас неће целога дана бити код куће. Отишао је у лов.

— Тата, шта је то срећа?

— То ти је кад се има што се нема.

Магистар: — Шта је у овој флаши?

Шеф: — Тај медикамент даје мо кад је рецепт нечитак.

ШЕКСПИР НА СУДУ

Године 1894, један радник, неки Будимир Вишњић, убије из љубоморе своју вереницу, једну младу служавку. Новине су доносиле извештаје о том убиству које је било извршено на грозан начин. Убица је одмах стављен у притвор и пошто је спроведена истрага почело му је суђење у Варошком суду.

Заинтересован овим случајем тадашњи професор Велике школе др. Миленко Веснић понуди се за браниоца оптуженог. На претресу је Веснић сјајно бранио свога клијента. Одбрана му је била и правничка и песничка. Наводио је Шекспира и његовог Отела који је из љубоморе удавио Дездемону. На крају своје одбране Веснић је рекао:

— А сада да видимо шта Шекспир каже о томе.

Претседник суда упаде браниоцу у реч:

— А што да нам ви говорите? Боље је нека он сам пред судом да свој исказ. Како се зове тај?

— Шекспир, одговори Веснић.

— Нека уђе сведок Шекспир!

Нареди претседник одацији.

УСПОМЕНЕ

— Боже мој, како си изгледао глупо, кад си ме запресио!

— Сада ти то искрено признајем!

— Господине докторе, пацијент кога лечимо од жутице рекао ми је најпре да је Јапанац.

ПРЕД ЗОРУ

— Господине, да ли вам је погребна помоћ?

— Сада не, али кад дођем кући.

СТРАХ

Једног сутона враћамо се из шуме он, мој лугар, још млад, отскора ожењен, и — ја.

Ударили у разговор о свем и свачем.

Одједном њу ја:

— А поћеш ли овако каткад по врагу?

— Како „по врагу“?

— Мислим тако, идеш ли што за туђим женама?

— Бога ми, идем, — одговара он искрено, — и ће нећу! Тако по неколико дана од куће, у шуми, чо'ек се зажели! Знате већ како 'е!

— Знам, разумијем.

— Па знате, — повисује он глас, — кад онако оран, што се вели, приђем по којој жени, она износи преда ме и вино и сир, и сланине, и пршута и — свега! Чини се, све би пружила и дала, и што има, и што нема!

— А твоја жена?

— Што?

— Мисли, да и она тако учи-ни? превари те?

— Оно, право да вам речем, од тог и страхујем, и не толико од те преваре, и то! К врагу, то би и прегледа!

— Нег што?

— Ето то! Бојим се, да не би каквом ђаволу раздавала све, што сам муком стекао, па и половину оне куће! Ето, тога ме је стра!

МАГАРЕЋЕ ГЛАВЕ

Дошао сељак у дућан да нешто купи. Застао насред радње, па како то сељаци имају обичај, разгледа око себе. Онда шетрски пита:

— Шта продајеш, газда?

— Магареће главе, одговори газда љутито.

— Е, Богу нек је хвала, добро ти иде посао. Видим остала ти је само једна у дућану.

КОД КРОЈАЧИЦЕ

— Не, овај модел нећу, не бих телта да ме сматрају за герлу.

У ПОЛИЦИЈИ

— Имате ли какве нарочите знаке.

— Да. Носим испод браде кравату.

Срџба

(Marc Aurelio)

— Молим вас, господо, за мир. Иначе ми је немогуће да сиесем јаје.

НА ПОГРЕБУ

— Је ли то ваш?

— Није. Сигурно је ваш.

— Није ни мој.

— Онда смо сигурно добили конкурента.

ПРОКЛЕТА ЉУБОМОРА

— Драга, кад бих знао да те је ико сем твоје маме пољубио пре мене, чини ми се да бих умро од бола.

— Чудновато, и покојник је исто тако говорио, па је живео још пуних пет година.

ШТАМПАРСКА ГРЕШКА

Неминовне су штампарске грешке. И људи који већ одавно пишу и штампају оуглали су на њих, па се и не љуте. Знају, ма колико они бечили очи читајући коректуру, опет ће да им промакне која грешка. Али људи којима се нешто штампа први или други пут просто су очајни због сваке грешчице.

С њима сваки уредник има муке тешећи их, па је муке имао и пок. Јован Скерлић кад је уређивао „Српски књижевни гласник“.

Али он је имао згодан начин да писца умири. Питао би га:

— Да ли се види да је то штампарска грешка?

— Па види се, — одговорио би један.

— Ето, што се онда љутите! Види се да је штампарска грешка.

— Кад се не види да је грешка, — казао би Скерлић, — онда је опет ствар у реду. Сем вас, нико ништа неће ни да примети.

— Данас сам својој жени приредио велико изненађење... До-нео сам јој за рођендан кутију бонбона...

— И мислите да је то за њу било изненађење?

— Још како! Она је очекивала крзнени капут.

АМБИЦИЈА

Стари господин је причао за једног колегу:

— Само главне улоге хоће да игра. Само насловне. Кад би се комад звао „Пањ“, он би хтео да игра насловну улогу.

ПАШИЋЕВА ПОСЛОВИЦА

Један стари политичар, који води порекло од Грка и Јевреја, изневери Пашића и пресалдуми. Кад су то саопштили Пашићу, мислили су да ће стари вођа планути, али Пашић поглади браду и хладно одговори:

— То, овај, није никакво чудо, јер он ти је одувек пола Атина, пола Палестина!

ГРАЂАНСКЕ ВРЛИНЕ

Улази срески начелник у једну механу нешто забринут и седа за сто. Прилази му понизно један грађанин:

Добар дан, господ' начелниче! Јесте ли за кафу? Дете! Једну кафу за господ' начелника! Па како иначе?

— Не ваља! каже начелник. Отпуштен сам.

А грађанин се тада окрете келнерају:

— Дете! Не треба кафа! Па се диже и оде без збогом.

ИЗ ДОБА КОРУПЦИЈЕ

У оно старо доба корупције (поменуло се, не повратило се) дошао је у једно министарство неки грађанин хитним послом, а не зна да ли је време пријема, па пита служитеља пред секретаревим вратима:

— Прима ли господин секретар?

— Прима! каже служитељ. Прима и господин начелник. Прима и господин министар. Прима и ја. Сви примају...

УСМЕНИ ТЕСТАМЕНТ

Један београдски адвокат, кад је полагао адвокатски испит, извуче овако питање:

— Важи ли усмени тестаменат?

Кандидат се замислио мало, па ће тек помало несигурно рећи:

— Важи!

Претседнику испитне комисије то није било довољно него је продужио да испитује кандидата:

— Лепо, али нам реците кад важи усмени тестаменат?

Кандидат се опет мало замисли, па најзад рече:

— Усмени тестаменат важи само онда кад је потписан!

СКУПЕ УЛАЗНИЦЕ

У Бечу је пре рата гостовала славна певачица Аделина Пати. Свет навално да је чује. Видео Арон толику навалу па отишао и он да купи карту. Благајница му рече да најевтинија улазница стаје петнајест круна. Арон се запрепасти:

— Зар петнајест круна? То није могућно!

А после кратке паузе рече:

— Али, госпођице, ја... знате, хоћу само да је чујем...

НАЈЗАД СЕ СЕТИО

Сазвао владика свештенике своје епархије, па почео да им говори како много наплаћују за венчања, опела и крштења, како неуредно државају богослужења, па чак и о томе како се многи од њих не владају како би требало.

— Сазнао сам, рече владика, да многи од вас одлазе разним удовицама, а то може поразно утицати на паству.

Кад он помену удовице, један трбушаста попа плесну се по челу као да се изненада нечега сетио. Примети то владика, па после одржаног говора позва тога попа и упита га:

— Ти си се, оче, плеснуо по челу за време мога говора. Запазио сам да си то учинио баш у тренутку када сам говорио о одицању свештеника удовицама. Зашто си то учинио?

— Сетио сам се нечега, прецасни, баш тада.

— А чега си се то сетио?

— Па ето, сетио сам се где сам заборавио кишобран.

СВАЂА МУЖА И ЖЕНЕ

Свађа на улици. Један муж грди своју жену. Не зна се зашто. Али он свакако има доброг разлога што је грди. Увек муж има доброг разлога да изгрди своју жену.

Много слушалаца скупило се око овог брачног пара. Тај круг бива све већи и већи. Они у последњим редовима морају да се пропињу на прсте и да криве вратове.

Одједном један од тих последњих узвикује:

— Гласније! Ми овде ништа не чујемо.

ПОВРАТАК КУЋИ

Пред једном кућом стоји пијан човек и мучи се да отвори врата. Никако, јадник да погоди кључем у браву. Најзад то примети ноћни стражар и приђе да му помогне.

— Која ти је невоља?

— Ма никако не могу да погодим браву. Ја примакнем кључ, а она бежи.

— Па, побогу брата, није то бртва, то је буба-шваба.

ПРВИ ЧОВЕК

У једној амерканској школи учитељ пита њака:

— Ко је био први човек?

— Ђорђе Вашингтон.

— Какав Ђорђе Вашингтон! Како можеш да кажеш такву глупост.

— Није то никаква глупост. Вашингтон је био први у рату, први у миру, први у срцима свих Американаца!

— Добро, каже одобрљиви учитељ, али ипак први човек био је Адам.

— Хм, ако рачунамо странце!

САВРЕМЕНА ПОСЛУГА

— Ти примаш, дакле, каплара у кухињи?

— Шта да радим, госпођо! Са-лон још није био спремљен!

Циркус „Коалиција“

Сигуран пут

— А, кажем ти, пут којим иду Сједињене Америчке Државе исто толико је сигуран као и пут по коме ја идем.

УРЕДНИШТВО И АДМИНИСТРАЦИЈА НАШЕГ ЛИСТА ЖЕЛЕ СВИМ СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА РИМОКАТОЛИЧКЕ ВЕРОИСПОВЕСТИ

срећан
Божић

ХВАЛА ТИ, МАЈКО...

Остарела и изнемогла мајка моли сина да се ожени. Наваљује на њега, преклиње га, доказује му:

— Бићеш срећан, сине, ако се ожениш! Са својом женом лакше ћеш подносити све невоље и тегобе у животу. Да један само сува хлеба и лука, па ће ти бити слатко...

— Хвала ти, мајко, али ја више волим само бурека.

КРАТКО, ЈАСНО И ОПАСНО

Прозива четни наредник нове регруте:

— Аксентије Пујић!

— Ја!

— Из кога си села?

— А!

— Јеси писмен?

— Да!

— Нумера пушке?

— Два!

— Четири смене пожарни, што се ачим!

— Шта?

БРАЧАРА И БОКСЕР

Један боксер оде једној чувеној врачари да му она каже како ће проћи у борби са својим противником. Врачара гледа у талог црне кафе и каже:

— Видим једну огромну салу и у њој пуно света. У средини боксерски ринг и на њему ви и ваш противник... Борите се и издајете један другоме ударце... Публика је одушевљена... Аплаузи... Ваши пријатељи носе вас на рукама...

Боксер је био задовољан овим пророчанством. Ступио је у борбу убеђен да ће победити.

И пророчанство се испунило. Другови су га изнели на рукама, али не у триумфу, како је он замишљао, већ онесвешћеног после нок-аута.

Ревизорима

Божићни број нашег листа изићи ће 3 јануара 1942 са репрезентативним божићним додатком, у савршеној техничкој опреми.

Овај број стајаће 3 динара.

Моле се ревизори да благовремено резервишу потребан број примерака пошто се лист неће моћи накнадно штампати, као што је то до сада био случај.

Мали огласи

Изгубљена куповна књижица број 15 8941. Моли се поштени налазач да свако јутро доноси хлеб на адресу Петар Петровић, Кнез Милетина 5/IV. Књижицу нека задржи као награду.

www.unilib.rs
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Женске ВЕСТИ

Опет ти ловци!

— Па, шта си сине, научио у Европи!

— Научио сам да је месо вегетеријанаца далеко укусније од меса обичних људи.

— Чиме се твоја мајка тако повоси!

— Нашла је пилулу за мршављење...

— !!!

— а газдарница се спрема да је закоље за празнике.

Ах, професори

— Замисли, приликом акције за пошумљавање, колега Петровић засадио је дрво иза своје катедре, а после отишао и сам себе закопао до пола у земљу.

ИЗ ЛУДНИЦЕ

Неки државни тужилац из провинције посетио је, пошто му закон то дозвољава, неку душевну болницу. Директор болнице показа му два питомца, који потпуно излечени напуштају болницу.

Државни тужилац их очински упита шта намеравају да раде у будућности. Како му оба слободњака одговореше мало саркастично, он се наљути:

— Ви сигурно не знате с ким говорите? Ја сам државни тужилац.

Један од њих му на то хладнокрвно одговори:

— Па дабоме, и ми смо обојица били председници републике кад смо овамо дошли!

ШКОТЛАНЂАНИН НА СВАДБЕНОМ ПУТОВАЊУ

— Јеси ли ти чуо ону причу о Шкотланђанину који је отпутовао са женом на свадбено путовање?

— Нисам.

— Нећеш ни чути, пошто ни један Шкотланђанин није ни ишао на свадбено путовање.

ЈОВА СЕ ОЖЕНИО

У једном сремском селу Јова се оженио. После прве брачне ноћи устао већ око пет сати, и почео да спрема по кући. Потпалио је ватру, донео воду, почистио собу и почео да намешта кревете.

Жена села крај кревета, посматра га и диви му се:

— Ала си ти, Јово, вредан. Како си све лепо уредио.

— Јел' лепо? Ето, видиш, тако ћеш ти отсад свако јутро.

Одавно је прошла ноћ а госпа Перса седи и чека свог мужа, који је имао обичај да се чешће негде заседи. Љута је и смишља како ће га најбоље казнити. Најзад, кад је чула његово тетурање на степеницама, зави се у један чаршав и стаде испред њега.

— Ко је то, упита уплашен муж, не видећи добро на неосветљеним степеницама.

— Дух, одговори жена променим гласом.

— Дух? Хвала Богу... а ја сам се уплашио да није моја жена...

Једна млада дама купује на пијаци рибу. Продавац јој је понудио једну кечигу, али је она намргођено махнула руком:

— Ах, та ми се риба ништа не свиђа. Није ми мало лепа.

Продавац одмери елегантну даму од главе до пете, слеже раменима, извади из воде једног шарана и рече:

— Овај ће вам се ваљда свиђати... Не можете речи да није леп... Личи на Клерк Гебла!

— Да ли је твоја жена још увек нервозна?

— Не, пронашао сам веома способног лекара.

— Шта јој је преписао?

— Ништа, рекао јој само да је нервоза предзнак старости.

Млада дама излази у зору с једног бала приређеног у добротворне сврхе. Један сиромашак јој се обратио за милостињу. Она му даде и рече:

— Ево... никад вам није доста. Знате ли да сам ја целу ноћ играла због вас!

— Јуче рекосте да вам је жена болесна, а ја сам је видела у модном салону.

— Да, — то је њена апотека.

РЕКОРД

Прва ташта: Мој зет ми је обећао да ће ме испунити као птицу кад умрем.

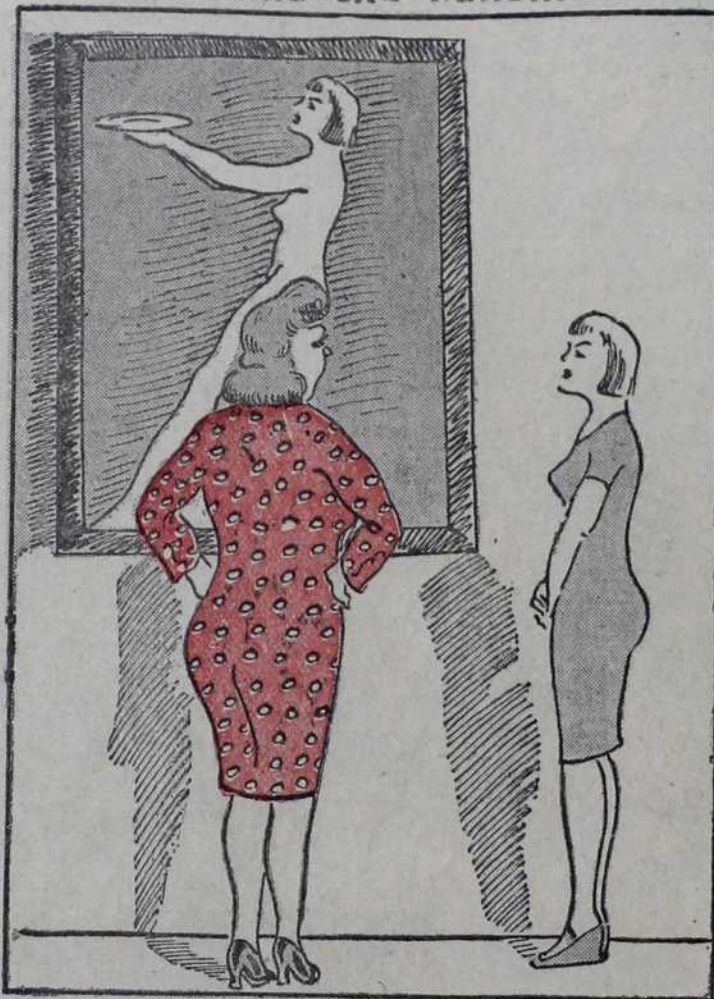
Друга ташта: А мој зет је хтео јутрос да то учини са мном — још док сам жива.

ИДИЛА

— Сећаш ли се, Мико, под овим смо се дрветом први пут пољубили... ах, пардон, то ниси био ти!

— О, ја сам био... али ти ниси то била.

Са сликарске изложбе

— Јеси ли му ти служила као модел за ову слику!

— Не. Он ме је радио по сећању.

Модерна времена

— Дирекција нашег хотела у-вела је ову тачку за безмесне дане.

НА ЖУРУ

Г. Јовановић је позван на жур. Домаћица је укључила радио-апарат и одмах се по соби разлеже виртуозно свирање клавира.

— То је Падеревски! вели домаћица госту.

— Мислим да се вараате, госпођо. То је Филипс, одговорио је г. Јовановић разгледајући апарат.

МОДЕРНА ДЕЦА

Малог Јовицу уписали у први разред основне школе. Први дан попа их учио како да се крсте, а да би деца запамтила прво их је научно да дигну десну руку, па да склопе три прста, па онда да се прекрсте. Кад се мали Јовица вратио кући, на питање очево шта је било у школи одговорио је:

— Попа нам је држао час гимнастике.

— Ево вам враћам вашу смрдљиву пушку. Она неће да убија дивљач.

ЛОВАЧКА ПАКОСТ

Враћа се ловац из лова и на трошаринској станици показује своју ловачку набубрелу торбу, и каже трошаринцу да има два зеца. Овај му наплаћује трошарину и ловац одлази.

Одмах иза њега наилази други ловац и дошању трошаринцу на уво:

— Он је пријавио два зеца, међутим има три. Вршите своју дужност.

Трошаринац брзо сустиже првог ловца и нареди му да отвори торбу.

У торби, место зечева, бејаху — згужване новине.

ИМА ПОТПУНО ПРАВО

Први господин: — Кажем вам, госпо, да тесне ципеле имају једно одлично преимућство.

Остали: — А које то?

Први господин: — Да човек заборави све остале бриге.

ИЗ ЛОВАЧКОГ ЖИВОТА

Жена сумњајући: Каква ти је ово шифра 18.50 написана на картону закаченом на твој зецу? Муж брзо: Записао сам сат у који сам га убио.

САТИСФАКЦИЈА

Један имућан али неспретан трговац ангажовао је на балу жену неког мајора, али, несрећник, нехотице стана на ногу својој партнерки. Она врисну, пусти свога играча и храмајући оде својом мужу и потужу му се.

Муж се наљути и приђе бакалину:

— Слушајте, што се плетете у игру, кад тим вашим стопалама стајете као слон?

— Извините... ја нисам хтео...

— Шта ниси хтео?

— Ја сам поштен човек... Молим, то је нехотице...

— Кад си поштен човек ја тражим сатисфакцију... задовољење и то одмах.

— Па добро, господине... Ено моје жене где седи у оном ћошку... Идите па јој тим вашим чизмама згњечите обе ноге.

ЧИСТ РАЧУН

— Младићу, ви сте још сувише млади да узмете за жену моју ћерку... Ви сад имате тек 22 а она 24 године. Него причекајте још 5 година, тада ћете ви имати 27, а она 25.

НАШЛА ВРЕЋА ЗАКРПУ

— Младићу, ви тражите руку моје ћерке? Ја сам се обавестио о вама...

— И ја о вама.

— Онда је све у реду.

У ЗООЛОШКОМ ВРТУ

— Госпођице, забрањено је фотографисање у овом врту.

— Али не фотографишем ја леопарда, него мога вереника.

— Ништа не мари, овде се не сме снимати никаква животиња.